

jo engang sådan, at kommunerne har ansvaret for, at daginstitutionerne drives, og at de drives sikkert og godt. Og det ønsker jeg ikke at ændre på. Derfor er det en kommunal prioritering.

Regeringen har prioriteret kommuner og amter i forbindelse med kommuneforhandlingerne, og derfor mener jeg også, at de har de økonomiske rammer, der skal til for at opprioritere det her område, så det må være en helt forkert lokalpolitisk beslutning, man har truffet i den forbindelse.

Så vil jeg godt bruge muligheden her for igen at præcisere, at regeringen ikke ønsker at bestemme, om børn skal lege med ler eller ej. Vi har foreslået, at der skal indføres pædagogiske læreplaner, og det er lige præcis i forbindelse med de udsatte børn, som jeg mener har behov for at få et løft og få nogle kompetencer, når de nu alligevel er i daginstitutionen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men jeg synes jo, det er forunderligt, når man hører den debat, der er i øjeblikket, både i forbindelse med regeringens forslag om at bestemme, hvad børnene skal lege med, og hen imod, at børnene skal måles og vejes, og udspillet fra KL om, at børnene skal til at have en skudsmålsbog, som ministeren så heldigvis har taget afstand fra, samt hvad der ellers er, som alt sammen går ud på at bruge ressourcer på at måle og veje og lave planer osv.

Men at sætte flere voksne ind til at tage sig af børnene – i stedet for at de skal bruge tid på alt muligt andet så at have flere voksne, der kan tage sig af børnene – det vil man ikke prioritere overhovedet. Jeg er godt klar over, at det er kommunerne, man kan skyde på, men kommunerne er jo altså underlagt nogle meget stramme økonomiske rammer, og de stramme rammer har regeringen jo ansvaret for.

Vi lever i en tid med stigende arbejdsløshed. Hvorfor så ikke lade nogle af de arbejdsløse få lov til at få arbejde i børnehaver og vuggestuer, hvor der virkelig er behov for dem, og oven i købet opnå et overskud på de offentlige budgetter ud over den kæmpe gevinst, det ville give for børnene?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Først vil jeg sige, at regeringen jo ikke er lig med KL, Kommunernes Landsforening. De har været ude at foreslå nogle ting på det børnepolitiske

område, og dem vil jeg bestemt ikke tages til indtægt for. Som fru Line Barfod også nævnte, har jeg taget afstand fra, at barnet skal rende rundt med en sagsmappe, hvor der er skrevet negative oplysninger ind om barnet, som let kan misforstås af andre, der får den i hænderne.

Men jeg bliver nødt til at fastholde, at mit synspunkt er, at den enkelte kommune må fastlægge serviceniveauet og dermed også normeringen i de daginstitutioner, den driver. Der skal så være et effektivt tilsyn i forhold til det, så man sikrer sig, at de forskellige ting i daginstitutionen er i orden, at pædagogikken fungerer, at bygningerne og rammerne er i orden osv. Og jeg vil da gerne sige herfra, at det har jeg ikke planer om at lave om på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Først tak til ministeren for de pæne ord. Det er vel det, man kan betegne som et imødekomende afslag, det, der lå i ministerens tale.

Vores hensigt med forslaget har været at sikre, at alt det der om den negative sociale arv ikke kun blev ord, men at der faktisk sker noget.

Jeg har svært ved at genkende det der lyserøde billede, socialministeren har af daginstitutionssområdet. Fra 2002 til 2003 mistede daginstitutionssområdet 0,5 mia. kr., hvis man lægger budgetlægningen sammen i kommunerne. BUPL har lavet en undersøgelse, der viser, at fra 2003 til 2004 bliver der skåret i daginstitutionerne i 70 pct. af hver eneste dansk kommune.

KL 10.15

Så synes jeg, det er underligt at høre en tale, der går ud på, at de næsten vælter sig i penge derude, og hvis de ikke kan finde ud af det, så må det være et enkelt tilfælde, som svaret var til fru Line Barfod. Det er desværre ikke et enkelt tilfælde, og det er derfor, der er så meget brug for det her beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg synes nu altså, det er ganske fornuftigt af kommunerne, at man tager nogle penge fra daginstitutionssområdet og lader dem følge med børnene videre op i folkeskolen, hvor der nu er mange børn, og hvor vi er ved at se færre børn, der går i daginstitution; så er det da naturligt, at man lader ressourcerne følge med.

Vi har jo altså fået opgørelser, der viser, at hvis man ser på, hvor mange børn der er gået videre, så er det forholdsmæssigt ikke en beskæ-